

A REJTETT KINCS

Zöldi Józsefné

Magasan jár már a Nap. Nincs még melege, de fénye mégis derűvel, arannyal hinti tele a vidéket. A levegő életörömtől vibrál, a madárcáák dalolva szorgoskodnak a fészek körül, új élet ígéretét érzik benne.

Kinn a kopár tarlón egy férfi állt meg egy pillanatra ekéje mellett. Szánt, más földjét szántja éppen. Ebből él, ezzel keresi a kenyerét. Bizony, keserves munka? Már kora reggeltől rója a sorokat, barázdába fordítja a földet, ina feszül, ereje egyre fogy? De pihenésre nincs idő, a munkának mennie kell, mert a föld várja az új vetést. De ennek öröme nem az övé, hisz másé a föld? Neki nem ígér aranyló kalászokat, ringó búzatengert? Csak a nedves föld illata az övé és a kis öröm, hogy néhány napig nem fenyeget a kenyérgond.

A barázdák száma egyre nő, a tarló mind kisebb lesz? Egyszer csak az ekevas elakad, a folyamatos munka ritmusát, lendületét megszakítja valami. A barázdára fordítva ott fekszik egy sáros, földes kupac. Munkáját félbehagyva, fáradtan hajol érte az ember. Kérges kezével tisztogatni kezdi. Tekintete csodálkozásra nyílik, hiszen ujjai alatt fényesedni, csillogni kezd a földkupac. Arcán döbbenet, majd ujjongó öröm ébred. Kincset talált! Valami gyönyörű szépet, melynek értéke szinte felbecsülhetetlen! Nézi-nézi, szinte elhinni sem akarja, hogy ez a drágaság a kezébe került! Pedig ha ez az övé lehetne, megoldódna minden nyomasztó gondja! De éppen ez a baj. Másé a föld! Tehát, ami benne van, az is a gazdát illeti. Mit lehetne tenni? Hiszen nincsen neki pénze, hogy megvegye ezt a földet! Honnan is tudna pénzt szerezni? Talán? ha mindenét eladná, amije csak van, elég lenne arra, hogy kifizesse a föld árát!?

Nagy sietve elrejtette a talált kincset, és hazaszaladva, mindenét áruba bocsátotta. Nem sajnált semmit, ami eddig az övé volt, hiszen tudta, hogy amiért mindent odaad, az bőséggel kárpótolja majd! Hamarosan megvette a földet, így őt illette a benne rejlő drága kincs is! Öröme, boldogsága határtalan volt!

Így van ez a mi életünkben is. Fáradtan, munkában örlődnek a napok. Szívünk szegény, örömtelen, gondokkal terhelt. De eljön egy drága nap, amikor keserves életünkben egyszer csak felcsillan az Úr Jézus szépsége! Érezzük, hogy felbecsülhetetlenül nagy értékre bukkantunk! Tudjuk, hogy ha a miénk lenne, eltűnne életünkből a gond, a szomorúság, minden gyötrellem, és szívünket betöltené egy csodálatos öröm és békesség! Életünk egyhangú robotját felváltaná az Úr Jézusban való élet öröme és szabadsága!

A példázatban a szántó ember mindenét odaadta azért, hogy a talált kincs az övé lehessen. Ha előttünk igazán feltündöklök az Úr szépsége, jelenlétének öröme, a Mennyeország reménye, akkor mi sem fogunk semmit se sajnálni azért, hogy Őt megnyerjük! Akkor nem kényszerből, de örömmel adunk oda mindent Őérte! Engedjük kezünkből kihullani eddig értéknek gondolt, féltve szorongatott semmisségeink, hogy az igazán drága Kincs a miénk lehessen!

Forrás: www.keresztenydalok.hu